

Harvoin nään niin paljon lintuja kuin tänä iltapäivänä näin. Tuntui kuin kaikki olisi ollut väärin päin. Lintuja tuijottamassa minun vierelläni oli koirani, Fresko, jonka rauhallinen asenne kasvatti minua jälleen yhdellä päivällä. Vahvistaa turvallisuudentunnetta kun vain katselee taivaalle. Olemme kaikki turvassa. Hiljalleen vaivuin uneen, kädessäni Freskon kypälä. Katsoin häntä syvälle silmiin, pussasin häntä kuonolle ja rapsutin kainalon alta. Oma koira on aina paras koira, vaikka minulla kyllä oli lapsena koirakavereita reilusti. Perheeseeni toivoivat siskot yhtä koiranpentua, mutta äiti ja minä olimme allergisia. Enpä ole enää, ja siinä vasta siunaus. Fresko on villakoira. Ennenkuin päätin ottaa koiran, minulla kävi mielessä monet eri rodut. Dobermanni, Italianvinttikoiria ja Whippet olivat yksiä monista vaihtoehdoista. Kun jälleen lähdimme kävelylle Freskon kanssa, oli hänen käytettävä 'lampunheijastinta', koska kypälien pureskelu oli jälleen mennyt liialliseksi. -Mitä meidän suloinen lampupää? kysyin retorisesti Freskolta. Fresko tykkää retorisisista kysymyksistä, tämänkin hän otti kimeästi haukahtaen vastaan. Syksyn kauniit värit. Niitä olin odottanut jo kauan, itseasiassa juhannuksesta lähtien. Olin käymässä silloin Pohjois-Norjassa. Eräänä yönä meinasimme luovuttaa retkeilyn suhteen. Satoi kaatamalla, enkä saanut omin avuin telttaa kasattua. Olin masentunut ja voimaton. Silloin Fresko alkoi räksyttää. Huomasin ihmetyksekseni hahmon metsikössä. Sieltä saapuikin metsänvartija, jolla oli meille helpotuksellista informaatiota. -Koirasi ja sinut voidaan ilmaiseksi majoittaa majaan, koska täällä on todella vastemielinen ilma. Tulkaa perässäni! Takaisin syksyn maailmaan. Ensin Fresko juoksi viitisen metriä eteenpäin, jäi toinen kypälä pystyssä, häntä heiluen katsomaan minua, odottaen minua hetken. Kun olin melkein saavuttanut hänet, Fresko juoksi uudestaan viitisen metriä eteenpäin. Tähän tyyliin jatkettiin kunnes löytyi nuuhkittavaa. Sitten sama juttu jatkui. Norjassa tuo iso mies, metsänvartija ohjasi meidät perille. Freskolle hän osoitti paikaksi sohvan. Hauvani huomasi heti, ettei metsänvartijassa ollut mitään jännittävää. Siispä hän hyppäsi sohvalle, jonka jälkeen metsänvartija, ankarakatseinen, silti sydämellinen, rapsutti Freskoa hieman leuan alta. Näimme yhdessä unta monesti. Minä ja Fresko käytiin oudossa kylässä, jossa kaikilla oli naamiot. He eivät liikkuneet, mutta heistä aisti, että he olivat elossa. Kaikki tuntuivat olevan kärsimyksissä. Korkeuksissa, kylän yläpuolella oli kallioon tehty suuri naamio. Sain jälleen yllätystä hauvani etevyydestä. Fresko alkoi nuuhkia, kulkien jonkinlaista polkua eteenpäin. Seuratessani Fresko vain alkoi tassutella nopeammin ja nopeammin. Koitin pysyä perässä. Lopulta Fresko löysi portaikon, alkoi kiipeämään ylemmäs ja ylemmäs. Portaita ja käytäviä kulkeutui useaan suuntaan, mutta Fresko kulki ja kulki nuuhkien eteenpäin. Kalkin tuoksu täytti sieraimeni. Lopulta, korkeammalle edetessämme löysimme kuparikasvot. Fresko nuoli niitä, saaden kuparinaamion aukenemaan. Valonsäteet valaisivat alas kylään. Jokaisen kyläläisen naamiot saivat valoa. Pian jokainen kyläläinen alkoi liikkua, kuin kirous olisi otettu heidän pään päältä. Laskeuduttuamme takaisin kylään saimme lämpimän vastaanoton. Fresko ei jännittänyt ollenkaan, vaan iloisesti otti vastaan lukemattomia rapsutuksia ja kehuja. Vietimme koko yön näiden olentojen kanssa. Sen unen jäljiltä olimme todella aamu-unisia. Kun lopulta pääsimme ylös, kävelimme yhdessä lähimpään pikkukylään, jossa istuimme keskustelemassa paikallisten kyläläisten kanssa. Isoja koiria oli paikalla, joten Fresko sai olla minun sylissä sen aikaa kun ne olivat läsnä. Onneksi oli myös muita pieniä koiria. Minä kutsuisin sitä pienten koirien kokoomukseksi. Pääsin jäseneksi, kiitos Freskon. PKK, pienten koirien kokoomus, oli täynnä kaikenikäistä porukkaa. Paikalla oli muutama suomalainenkin. Me omistajat joimme hillateetä, jota ennen söimme poronlihaa yhdessä pienten koirien kokoomuksen kanssa. Pienet lapset tulivat usein PKK:n kokoustilaan leikkimään Freskon sekä muiden hauvojen kanssa. Yhdessä PKK:n seurueen kanssa lähdimme usein pitkille reissuille, jotka olimme suunnitelleet etukäteen. Kerran lähdimme katsomaan

kaskelotteja. Reissu oli todella hurja, ehkä vähän liikaa PKK:n koirille. Uusnorjalaisena en todellakaan osannut arvata, minkälainen retki olisi voinut olla. Lopulta kun reissu oli loppu, Fresko oli varsin järkyttynyt, pahoinvoiva eikä tahtonut poistua mökistä vähään aikaan. Silloin metsänvartija tuli keskustelemaan kanssani, kuin mies miehelle. -Kuule, Herkko, sinun kuuluisi tietää tärkeä asia.. Tästä.. Pienten koirien kokoomuksesta... Katsos, he eivät ole mitään normaaleja ihmisiä. Täällä Norjassa pienet koirat on monesti leimattu raakalaisiksi. Sinun kuuluisi tietää, että Fresko ei ole turvassa tuonlaisessa joukkiossa. Paras olisi, että lähtisitte pois. Olisin sanonut tämän aiemmin, jos olisin tiennyt, missä olet ollut. Kuulosti siltä, kuin Fresko olisi nauranut mökissä. Olin itsekin järkyttynyt. Metsänvartija tuntui tietävän juuri sen, mikä minua vaivasi. -Nyt sinun tulee levätä. Minä autan sinua matkajärjestelyissä. Muuten, Herkko, tiedän monia sinunkaltaisiasi, jotka ovat luulleet itseään uuspohjoisnorjalaiseksi, mutta asia ei ole niin yksinkertainen. Moni meistä on sekaisin. En itsekään pärjäisi, ellen olisi psykiatrisessa hoidossa. Kahden viikon välein saan antipsykootti-injektion. Mutta kuten sanoin, lepää. Menin huoneeseeni, Freskon pitäessä sangen omituista ääntä. Nukahtaminen oli todella vaivaalloista, ja kun lopulta nukahdin, sain nähdä synkkää painajaista. Kuulin synkkää, matalaa murinaa, joka kuulosti siltä, kuin Freskon ääntä olisi muokattu ja laskettu parilla oktaavilla. Tiesin, että jokin tai joku oli varastanut Freskon ruokaa. Kun katsoin syliini, kauhistuin. Vatsallani oli Freskon muonat! Pian jättimäinen, moninkertaisesti Freskoa isompi Fresko saapui kulman takaa. Seinät olivat täynnä pelokkaita kasvoja. Fresko lähestyi minua samalla kun kasvot aaltoilivat ympäriinsä. Pian heräsin omaan huutooni. Säikähdin vielä pahemmin, kun näin Freskon vatsallani tuijottamassa minuun tyhjin silmin. Jälleen kuulin, tosin todella paljon lähempää sen, kun Fresko piti omituista nauravaista ääntä. Kuin hän olisi vinkunut ja murissut samaan aikaan. Olin pelosta jäykkä. Ääni voimistui voimistumistaan, ja lopulta ovi paukahti auki. Metsänvartija huusi Freskolle, joka nousi ilmaan. Huuto ei ollut mitä tahansa, vaan oikeastaan jonkinlaista vierasta kieltä, jota en tunnistanut, koska en ollut koskaan kuullut sellaista. -Nyt on jo liian myöhäistä poistua. Herkko, tule kanssani, sanoi metsänvartija, sytyttäen valot. Nopeasti leijuva Fresko lensi huoneesta. Metsänvartija, Robin, tökkäsi minun käteen energiajuoman. Pitäen minua niskasta kiinni, Robin veti minut ja uuden vaatekerran autoonsa. Robin sytytti jointin, laittoi aurinkolasit päähänsä ja polki kaasupoljinta. Tämä ei ole hauskuuden asia, Robin sanoi. Jointti palaa, jotta pääsisin samoille tasoille PKK:n kanssa. Ja muuten, et sinä keksinyt sitä nimeä. PKK nimenä on peräisin jo keskiajalta. Silloin sitä kutsuttiin Kleine-Hund-Communiaksi. Arvasin että tässä kävisi näin jälleen. Valtio ei suostu myöntämään PKK:n olemassaoloa, mutta minä kyllä pidän huolen siitä, että mitään ikävää ei tule tapahtumaan. Huristellessa maasturillaan Robin pysäytti pian auton meren rantaan. -Muista, Herkko, tästä lähtien luotamme vain isoihin koiriin. Robin otti pesäpallomailan ja haulikon auton tavaratilasta ja vihelsi. Pian kaukaisuudesta juoksi kaksi isoa koiraa. Toinen niistä, selvästi saksanpaimenkoira, hyppäsi takajaloilleen, haukahti ja antoi minulle tassua, kun taas toinen, dobermanni, ei lähestynyt minua ollenkaan. -Sinä haiset pikkukoirilta. Saksi vielä kestää, mutta Toope ei tykkää ollenkaan. Eiköhän se tosta rauhotu, kun merivesi huuhtoo sinusta pahimmat lemukset pois, naureskeli Robin. Olin kiusaantunut, hämmentynyt ja shokissa. Mutta en saanut levätä kuin vain hetken. Koirat alkoivat nimittäin haukkumaan pimeyttä kohti. -Ota takakontista valonheitin, ja sassiin! Robin tokaisi. Minä juoksin, löysin monta kiloa painavan heittimen ja toin sen nopeasti Robinille. -Tarkoitus on vain viivyttää näitä kirottuja pikkukoiria. -Muuten, kysyin, miksi sinä vielä alussa olit niin mukava minulle ja Freskolle? -Se johtuu siitä, että en millään halunnut paljastaa sinulle, herkälle Herkolle, että tulee tapahtumaan hirveitä! Oli olemassa pieni mahdollisuus, ettet olisi lähtenyt PKK:n mukaan. Ikävä kyllä löysit väärän paikan.

Jokatapauksessa, kiiruhda laivaan, meidän täytyy mennä merelle! Veneeseen päästyämme menimme ruumaan turvaan. Sade piiskasi kantta. Ulkoa kuului lähestyvien pikkukoirien ääniä. ne yrittivät purra lasia rikkia aivan raivohulluina, sen jälkeen taas perääntyivät, kun Robin ampui niitä pienestä kolosta, joka oli tehty haulikkoa varten. Jotkut koirat yrittivät murskautua läpi seinistä ja katosta, onnistumatta. Robin ampui nopeaan tahtiin lähelle päässeitä hauvoja. Herkko vapisi järkytyksestä, maaten lattialla, itkien pahaa oloaan. Toope tuli nuoleskelemaan Herkon kasvoja lohdutukseksi. Pitkään jatkuneen ammuskelun päätteeksi myrsky alkoikin jo hellittää. Robin avasi oven kannelle, auttoi Herkon ylös ja vei hänet haukkaamaan raitista ilmaa. -Tämä on Pohjois-Norja. Salaisuutemme ovat ankarat. Osa 1 loppuu.